P.III. 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

P.128741

Nr. IV/12 Editura în Frankfurt/Main 15 Iunie 1943

K/0075

Cuprinsul:
1. Influenţa jidovească în Statele Unite ale Americei. — 2. Jidanii în Maramureş. — 3. Contribuţia Jidanului Jakob Schiff la organizarea şi finanţarea revoluţiei bolşevice. — 4. Curchill despre rolul Jidanilor ca instigatori de revoluţii.

Influenţa jidovească în Statele Unite ale Americei

de Locot.-col. de Rotberg

Locot.-col. î. r. de Rotberg e un vechiu prieten şi colaborator al „Serviciului Mondial". Impresionat de urmările dezastruoase care le-a avut primul război mondial pentru Germania, locot.-col. de Rotberg s'a ocupat de atunci intens cu studiul problemei iudaice şi francmasonice. Bine orientat în complexul acestei probleme asupra căreia ţine de ani de zile foarte importante conferinţe, locot.-col. de Rotberg aduce astfel o preţioasă contribuţie la elucidarea unei probleme vitale a tuturor popoarelor neiudaice.

„Serviciul Mondial" s'a ocupat în ultimii ani, în repetite rânduri, cu influenţa dezastruoasă pe care o exercită iudaismul asupra Statelor Unite din America. Creşterea continuă a acestei influenţe şi rolul pe care l-a avut la determinarea multor evenimente politice în ultimii ani, dar cu deosebire începând dela izbucnirea acestui război mondial, ne-a determinat s'o mai tratăm odată într'o expunere generală. E de sine înţeles că'n această expunere vom trebui să ţinem seama şi de numeroasele ramificaţii pe care le-a întins iudaismul şi'n toate celelalte ţări şi continente.

Documente vechi ne arată că un oarecare număr de Jidani l-a însoţit pe Columb în prima sa călătorie în spre noul continent. Aceştia au fost aşadară primii Jidani care au ajuns pe pământ american. Se prea poate chiar ca Jidanii să fi finanţat în mare măsură această expediţie de descoperire a Americei. Dar de aici şi până a admite că Judeii ar fi jertfit astfel banii lor din idealism curat, e o mare distanţă. Se ştie doar că Jidanii nu întreprind nimic ce nu le-ar putea aduce un anumit folos. Astfel trebue să admitem că şi îndărâtul acestui aşa zis idealism era tendinţa materialistă de a găsi în acea îndepărtată ţară noui posibilităţi de câştig şi de exploatare.

La fel stau lucrurile şi cu versiunea că Columb ar fi un maran şi deci de origine jidovească. După cum se ştie, Columb a întreprins în repetite rânduri această pe atunci foarte primejdioasă şi dificilă călătorie peste Ocean, pentru ca apoi — după o viaţă de eforturi uriaşe şi neplăceri de tot felul — să moară în singurătate, sărac şi părăsit de lume. Aşadară tot cursul vieţii sale a avut un caracter cu totul opus celui jidovesc.

E de sigur o „coincidenţă" vrednică de reţinut că în acelaşi timp în care corăbiile lui Columb

BIBLIOTECA ... Universitară

porneau spre Vest în căutarea noului continent, Jidanii Spaniei trebuiau, din ordinul regelui Ferdinand al II-lea, să părăsească țara. Spania a fost astfel a treia țară care s'a văzut nevoită să ia această măsură. La 1290 luase Anglia, iar la 1394 Franța măsura de îndepărtare a elementului iudaic din cuprinsul țărilor lor. În anul 1492 le-a urmat apoi Spania și în sfârșit la 1521 Portugalia.

Invocând evenimente ca acestea din urmă, iudaismul a căutat mereu să le dovedească popoarelor neiudaice, că fără să aibă nici o vină, a fost totdeauna expus unor prigoane nedrepte și amenințat în existența sa. Iudeii au răstălmăcit însă totdeauna adevărul sau l-au denaturat cu desăvârșire. De fapt numeroase documente istorice ne atestă că Jidanii fuseseră pretutindeni primiți cu multă bunăvoință, dar că prin rapacitatea, perfidia, tendința de dominație, obrăznicia și spiritul lor turbulent au izbutit să-și atragă pretutindeni unde au imigrat, numai dușmănie și ură. Astfel popoarele în mijlocul cărora se așezaseră s'au văzut nevoite să ia diverse măsuri de apărare, dintre care expulsarea din marginea hotarelor lor a fost cea mai radicală. **Așadară adevărul e că nu Jidanii au fost din capul locului prigoniți, ci popoarele neiudaice au fost acelea care din timpurile cele mai vechi s'au văzut amenințate de rapacitatea și spiritul de dominație al Judeilor.**

Din nenorocire numeroasele măsuri care s'au luat împotriva Iudeilor, inclusiv cea a expulsărilor din diverse state, nu și-au ajuns ținta. Aceasta se explică pe de o parte prin faptul că aceste măsuri s'au aplicat Jidanilor de confesiune mozaică, nu însă și celor trecuți la alte confesiuni. Aceștia s'au folosit de faptul acesta pentru ca sub scutul unei loialități simulate să-și continue activitatea — cu atât mai primejdioasă în această formă camuflată — de susținere a intereselor lor iudaice. Pe de altă parte însă cei expulsați au inundat țările învecinate, unde și-au reluat activitatea, străduindu-se totodată să le promic țărilor din care fuseseră expulsați, până când puterea de rezistență a acestora slăbea în așa fel, încât ele se hotărau să facă din nou apel la „ajutorul" jidovesc și să reia legăturile cu fiii lui Israel.

Bine înțeles că nu acestea au fost metodele capabile să îndrumeze problema jidovească pe calea unei rezolvări definitive. Eșuarea unei asemenea rezolvări se explică înainte de toate prin faptul că popoarele și statele neiudaice n'au fost nici când unite într-o unitate pentru a elabora un plan comun de acțiune, pe când Jidanii, cu toată împrăștierea lor pe toată suprafața pământului și cu toată divergența de păreri în ce privește chestiunile mărunte, n'au scăpat niciodată din vedere marile lor țeluri pe care le-au urmărit din cele mai vechi timpuri cu tenacitate și consecvență.

Cu cât se mărea numărul țărilor europene care îi expulsau pe Jidani din marginea hotarelor lor, cu atâta se împuțina pe continentul nostru spațiul în care se puteau refugia. Astfel e cât se poate de firesc că Jidanii și-au îndreptat privirile de timpuriu în spre țările de dincolo de Ocean, pentru a căuta acolo posibilități de acțiune. Continentul american a ajuns astfel să joace chiar dela început un foarte important rol în viața Jidanilor.

E cât se poate de semnificativ că s'au găsit Jidani care să vadă în toate acestea puterea providențe, „mâna ocrotitoare a lui Jehova" care i-a condus la această țară atât de promițătoare pentru tot viitorul Iudeilor. Astfel bunăoară istoricul jidan Dubnow scrie în a sa „Weltgeschichte des jüdischen Volkes" („Istoria universală a poporului iudeu"): „Se pare că providența a voit să țină seama din timp de faptul că diaspora era mereu în creștere"[1]). Iar rabinul Dr. L. I. Levinger scrie în același sens în a sa „Istorie a Jidanilor din Statele Unite": „Se pare că providența a purtat de grijă ca Jidanii să contribue din capul locului la acțiunea de descoperire a Americei; astfel ei au colaborat la descoperirea unei țări care avea să devină într'o zi locul lor de refugiu și noua lor patrie"[2]).

Primilor emigranți jidani le-au urmat mai târziu alte câteva grupe nu prea numeroase. Acestea au venit fie direct din Europa, fie prin America de Sud, unde sprijiniseră trecătoarea separație a Brasilei de patria portugheză. Iar când Portughezii au izbutit să recucerească în 1654 Brasilia, Jidanii au căutat să se sustragă oricărei răzbunări și s'au refugiat în America de Nord.

Nu s'ar putea afirma că la intrarea lor în America Jidanii ar fi găsit acolo o stare de lucruri dintre cele mai bune. În coloniile olandeze au fost întâmpinați cu vrăjmășie, iar în Neu-Amsterdam, New-Yorkul de mai târziu, nici nu li s'a permis intrarea. Abia în urma mijlocirii Companiei Vest-indice la a cărei conducere erau mulți Jidani, li s'a acordat dreptul de staționică așezare. Pe vremea dominației olandeze, ei au fost totuși supuși la tot felul de restricțiuni care au fost apoi ridicate în parte, dar abia după izgonirea Olandezilor de către Englezi. Unele dintre restricțiunile acelea au fost menținute însă un timp destul de îndelungat și de către Englezi, până când li s'au acordat toate drepturile cetățenești.

Ca în tot cursul istoriei lor, așa nu s'au lăsat Jidanii nici acum abătuți din calea lor de desiluziile încercate și loviturile primite, ci și-au urmărit țelurile cu bine cunoscuta lor tenacitate și putere de adaptare la împrejurările locale. Evident că ei n'au participat la desțelenirea și cultivarea pământului american și nici la sporirea avuțiilor acestuia. Nu este în firea Jidanilor de a presta o muncă aspră și grea. Ca în toate celelalte țări, așa și aici s'au aruncat din capul locului în ramura comerțului și cu îndemânarea instinctivă ce-i caracterizează, ei au știut să tragă cele mai mari foloase din truda altora. Astfel ei au devenit în scurt timp mijlocitorii comerțului intern și transoceanic al țării și le furnizau pe de altă parte fermierilor și coloniștilor armele și mărfurile de care aveau nevoie. Cu deosebire comerțul cu tutun, pește, zahăr, orez și bumbac a încăput în întregime în mâna lor.

Ei au intrat apoi în legături comerciale și cu triburile populației băștinașe dela care cumpărau mai ales blănuri. În felul acesta au pus bazele comerțului cu blănuri de preț, pe care l-au și stăpânit de atunci întotdeauna. În schimbul blănurilor lor, indienii primeau bijuterii false, mărunțișuri fără de

[1]) Citat din: „Die amerikanische Periode des Weltjudentums" în „Weltkampf", caetul 1. 1942.
[2]) Othmar Krainz: „Juda entdeckt Amerika", p. 58.

nici o valoare și alcool. Astfel Jidanii au fost aceia care mânați de nesățioasa lor poftă de câștig, au introdus fără scrupule, „apa de foc", alcoolul, la populația băștinașă, contribuind cu aceasta în mare măsură la decăderea și nimicirea acesteia.

Un foarte important izvor de câștig a devenit însă pentru Jidani comerțul cu sclavi. Acest comerț a înflorit mai ales în urma lipsei crescânde a mâinei de lucru, cu deosebire în statele de Sud, cunoscute prin clima lor nesănătoasă. Cei interesați în cauză au căutat să acopere această lipsă cu orice mijloc. Astfel, printre altele, se luase și dispoziția-sea ca Europenilor condamnați pentru diferite crime sau delicte să li se reducă pedeapsa, dacă se învoiau să se angajeze pe un timp determinat la lucru în America. Așa s'a întâmplat că o parte a populației Statelor Unite se trage din criminali condamnați cari au izbutit la vremea lor să-și redobândească în felul acesta libertatea. Se prea poate ca și această împrejurare să fi contribuit la renumele pe care-l au azi Statele Unite de a fi țara clasică a crimei organizate și tolerate de oficialitate. E în tot cazul caracteristic pentru această țară că și-a creat un termen propriu — e vorba de termenul „gangster" — pentru oameni cu îndeletniciri hoțești.

Dar nici recrutarea deținuților de drept comun pentru muncă n'a putut acoperi cu totul lipsa brațelor de muncă. O încercare făcută cu câțiva Negri a arătat că aceștia ar putea fi foarte bine utilizați ca muncitori în diferite întreprinderi. Cu aceasta s'a dat semnalul de a organiza sistematic recrutarea Negrilor pentru executarea diferitelor munci și evident că Jidanii n'au stat câtuși de puțin la îndoială de a exploata această împrejurare cu toate mijloacele și a realiza astfel fără nici o muncă câștiguri dintre cele mai mari. Și de astă dată a jucat alcoolul rolul hotărâtor, căci el a fost mijlocul cu care câțiva șefi ai triburilor negre au fost momiți să pună la dispoziție fie oameni din propriul lor trib, fie dintr'un trib învecinat. Sunt prea bine cunoscute cruzimea și condițiile neomenoase în care aceste victime au fost mânate ca niște vite la țărm, acolo îmbarcate în vapoare insuficiente ca volum, înghesuite ca scrumbiile și transportate în America după o călătorie de luni de zile. Trebue să recunoaștem că acest rușinos comerț cu oameni cărora i-au căzut victimă încă înainte de fi ajuns ținta numeroși Negri și care a fost practicat numai din pofta de câștig, nu poate constitui o pagină de glorie pentru creștinătatea care i-a îngăduit. Dela Jidani nu ne putem aștepta să manifeste vreodată sentimente umanitare, căci lor le-a fost totdeauna indiferent câți nejidani cad victimă nesațiului și tendinței lor de dominație. În tot cazul e un lucru pe deplin dovedit că ei au jucat rolul principal în comerțul cu sclavi în care au găsit un izvor nesecat de câștig.

Newport și Charleston au fost centrele acestui comerț scandalos și degradator.

Războiul pentru neatârnare (1776—1783) le-a dat Jidanilor o altă binevenită ocazie de a-și spori bogăția, puterea și influența. El a fost precedat de o perioadă de mare tensiune anglo-americană care a avut drept prim rezultat boicotarea mărfurilor engleze de către Americani. E adevărat că și Jidanii s'au raliat acestui boicot, dar numai de ochii lumii, căci de fapt tot ei au fost aceia care cumpărau pe ascuns mărfurile boicotate și le vindau pe sub mână, realizând și'n felul acesta câștiguri fabuloase.

Jidanii țin cu tot dinadinsul să accentueze că ei au deținut în armata lui Washington câteva posturi de ofițeri și că unii dintre ei au ajuns să ocupe până și posturi de ofițeri de stat major. Dar nimeni nu cunoaște vreo faptă de arme săvârșită de ei. Nu încape nici o îndoială că dacă ar fi săvârșit cel mai neînsemnat act de vitejie, ei ar fi fost cei dintâi care să-l exploateze printr'o reclamă deșănțată. Astfel putem admite fără riscul de a greși că „ofițerii" iudei din armata lui Washington nu și-au desvoltat activitatea atât pe câmpul de luptă, cât mai mult în ramurile mai puțin primejdioase dar în schimb mai rentabile ale administrației în care se puteau dedica mai mult intereselor lor particulare decât celor ale patriei. În tot cazul fapt e că Jidanii au cumpărat pe atunci mari cantități de alimente, cai, trăsuri și alte articole necesare armatei și le-au ascuns, până când le-au putut apoi vinde cu prețuri de speculă, realizând și cu acest prilej câștiguri dintre cele mai mari. Mulți dintre acești oameni „de onoare" întrețineau legături strânse cu amândouă părțile beligerante și-și vindeau marfa aceluia care le oferea mai mult. Avererea realizată în felul acesta era apoi folosită la acordarea de împrumuturi statului și armatei. Dobânzile grase pe care le încasau erau și ele un alt izvor care le sporea considerabil averea. Astfel se zice că și generalul Lafayette care luptase atunci de partea Americanilor, a fost silit să facă în repede mai multe rânduri apel la creditul jidovesc pentru a-și putea duce la bun sfârșit operațiunile militare.

De câte ori n'a fost amintit numele său ca simbol al înțelegerii și al idealurilor comune care animă democrația americană și cea franceză! Evenimentele care s'au petrecut din vara anului 1940 înainte au arătat însă întregii lumi cât de repede se învechesc aceste „idealuri" democrate, atunci când un stat nu mai e dispus și nici nu mai e în situția de a se jertfi pentru interese jidovești.

Dacă din motive ușor de înțeles Jidanii țin să accentueze cu tot dinadinsul că în timpul războiului pentru neatârnare ei i-au fost cu toții credincioși lui Washington, cele relatate mai sus ne arată ce crezare trebue să-i dăm acestei afirmații. Jidanii se fălesc mai cu seamă cu unul dintre coreligionarii lor

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

cu numele de Chaim Salomon care să-şi fi jertfit toată averea pe altarul patriei. De fapt e vorba de un om mai mult decât dubios care a ajuns într'un timp foarte scurt la o avere însemnată. Probabil că şi această avere a fost realizată după bine cunoscuta recetă preconizată de coreligionarul lui Chaim Salomon, Disraeli, în cuvintele „războaele şi revoluţiile sunt recolta Jidanilor".

Englezii au organizat de timpuriu un vast serviciu de spionaj, angajând în acest scop un mare număr de Jidani cari prin multiplele lor legături internaţionale se pretau foarte bine pentru îndeplinirea unui asemenea serviciu. Acesta a fost începutul celebrului „Intelligence Service" de mai târziu. Trebue să admitem că şi'n cursul războiului pentru neatârnare au fost întinse firele spionajului englez — de sigur nu în dauna pungei iudaice.

In concluzie putem spune că acest război nu le-a adus Jidanilor numai averi imense, ci şi recunoaşterea drepturilor cetăţeneşti, fapt care a contribuit în mare măsură la sporirea puterii şi influenţei lor pe tot cuprinsul noului continent. Pe vremea aceea numărul Jidanilor din Statele Unite era destul de restrâns. Şi nu încape nici o îndoeală că numai o infimă parte dintre ei se angajase în armată. Totuşi Washington a înţeles să ţină seama de acest mic număr de Jidani şi a luat dispoziţiunea ca sâmbăta şi'n zilele de sărbătoare ei să fie scutiţi de prestarea serviciului militar.

Se ştie astfel că Jidanii au exercitat pretutindeni o foarte puternică influenţă asupra vieţii politice. Dar nicăiri această influenţa n'a fost atât de eficace şi intensă ca'n Statele Unite. Aceasta se explică prin faptul că această ţară a fost supusă, dela imigrarea coloniştilor englezi, unei puternice influenţe puritane, iar începând cu prima jumătate a secolului al 18-lea influenţei francmasonice. Amândouă aceste influenţe au deschis în mare măsură calea iudaismului şi au promovat interesele acestuia.

Puritanii au fost adepţii unei credinţe religioase datorită căreia ei şi-au părăsit pe vremuri ţara, emigrând în noul continent. Concepţia lor religioasă se sprijinea cu deosebire pe vechiul Testament, sub influenţa căruia stătea aşadară toată gândirea şi simţirea lor. G. Cohen scrie despre ei în „The Jews in the Making of America": „Ei ţineau mai mult la vechiul decât la noul Testament. Evenimentele şi oamenii îi judecau prin prisma iudaică. Sub raportul cultural erau Jidani, întrucât am fi îndeptăţiţi în genere să-i considerăm ca nejidani. Ei şi-au asimilat în întregime spiritualitatea iudaică, aşa cum se găseşte ca în scrierile biblice"[3]). In acelaş fel îi caracterizează şi istoricul american J. T. Adams în cartea sa „The Founding of New England" în cuvintele: „... sub raportul spiritual ei sunt Jidani şi nici decum creştini. Dumnezeul lor e Dumnezeul vechiului Testament, legile lor erau acelea ale vechiului Testament şi conduita lor se orienta după litera vechiului Testament"[4]). Părerea lui W. Sombart, azi atât de bine cunoscută, că „puritanism şi iudaism" e acelaş lucru, a fost întărită şi completată de rabinul Dr. Hirsch în declaraţia ce a făcut-o cu ocazia aniversării a 250 de ani dela înfiinţarea coloniei jidoveşti din America. „Puritanii sunt în mai mare măsură Iudei, decât Iudeii înşişi", a declarat acest rabin[5]).

Astfel nu trebue să ne mirăm dacă auzim că în deosebita lor inclinaţie ce o au pentru spiritualitatea iudaică, puritanii au adoptat diferite obiceiuri jidoveşti. Ei nu sărbătoreau dumineca, ci sâmbăta; nu mâncau carne de porc şi practicau circumciziunea, ba printre ei se ivise până şi un puternic curent care voia să introducă limba ebraică ca limbă oficială. E de sine înţeles că marele număr de puritani care se afla printre emigranţi, a constituit una dintre cele mai prielnice condiţiuni de desvoltare şi prosperare a elementului jidovesc.

Acestui spirit puritan şi unor consideraţiuni de ordin practic i se datoreşte şi măsura pe care a luat-o Cromwell de a îngădui din nou intrarea Jidanilor în Anglia, după ce încă din 1290 fuseseră izgoniţi din această ţară. Şi acelaş spirit puritan a determinat în mare măsură profunda iudaizare biologică şi spirituală a păturilor conducătoare ale Angliei de azi. Şi tot o influenţă de natură puritană trebue să vedem în faptul că Americanii vorbesc de ţara lor ca de „ţara lui Dumnezeu" şi se arată a fi posedaţi de delirul de grandoare de a ferici lumea întreagă cu „o epocă americană", deşi ar avea toate motivele să se ocupe mai întâi cu nemaipomenita nedreptate şi desordine socială din această „ţară a lui Dumnezeu".

Acest spirit puritan, atât de favorabil Jidanilor, a pus stăpânire pe ţară încă înainte ca imigrarea elementelor jidoveşti să fi atins proporţii prea mari. Faptul acesta a fost hotărîtor pentru toată evoluţia de mai târziu a noului continent. Bogăţiile solului, aproape nemărginitele sale posibilităţi de exploatare, apoi prestigiul pe care-l avea acolo noţiunea de libertate şi cea de cetăţean al lumii, puritanismul atât de favorabil Jidanilor, toate acestea au făcut ca Jidanii să vadă în această ţară pământul mântuirii lor, mai ales în vremuri când se aflau în mare strâmtorare pe vechiul continent.

Dar nu numai puritanismului, ci şi francmasoneriei îi datoreşte iudaismul puterea la care a ajuns în Statele Unite. Incă de prin secolul al 17-lea existau pe pământul american loje francmasonice conduse de Jidani. Dar abia începând din 1733, aşadară 16 ani după reorganizarea francmasoneriei engleze, a început francmasoneria americană să se răspândească în cercuri mai largi. 43 de ani mai târziu francmasoneria s'a simţit destul de puternică pentru a încerca prima ei lovitură de proporţii mai mari prin deslănţuirea războiului pentru neatârnare care avea să ducă la separarea acestei colonii engleze de ţara mamă.

Declaraţia de independenţă care a constituit prologul acestui eveniment istoric, a fost redactată de francmasoni. Din 56 de semnături, 50 adică 90% erau semnături de ale francmasonilor. In războiul care a izbucnit apoi, o mare parte dintre conducătorii militari ai răsculaţilor erau francmasoni şi primul guvern al „Statelor Unite ale Americei" care au luat fiinţă în urma acestui război, a fost constituit numai din francmasoni[6]). Aceşti ofiţeri „americani" juraseră cu toţii credinţă regelui Angliei, aşa încât ei nu erau de fapt altceva decât rebeli care şi-au călcat jurământul. Se pare că ei au acţionat după principiul francmasonic, potrivit căruia jurământul depus în francmasonerie are precădere faţă de jurământul de credinţă pentru ţară pe care-l depun ofiţerii şi funcţionarii la intrarea în serviciu.

E desigur un lucru cât se poate de firesc ca fermierii şi coloniştii americani să nu fi putut suporta timp prea îndelungat prea bine cunoscutele metode de colonizare ale Englezilor. Dar francmasonii n'au arătat niciodată cum înţeleg ei să împace programul lor pur umanitar cu organizarea şi executarea unei vaste conspiraţii politice. Se pare că şi autorii acestei conspiraţii şi-ar fi dat seama de această nepotrivire şi s'au grăbit să şteargă urmele acestei activităţi politice. In acest scop ei au distrus documentele care i-ar fi putut compromite şi au disolvat, bine înţeles numai formal, lojele care luaseră parte activă la producerea acelor evenimente — pentru ca peste câţiva ani să le reactiveze sub alt nume.

Printr'una din acele „coincidenţe" curioase care joacă un rol atât de bătător la ochi în istoria francmasoneriei, conducătorul militar al Englezilor a fost şi el francmason. Firesc că faptul acesta n'a fost de natură să contribue la turburarea „iubirii dintre fraţi". O foaie americană scoasă de francmasoni constată cu deosebită satisfacţie că legăturile frăţeşti n'au fost câtuşi de puţin întrerupte prin acest fapt, ci că dimpotrivă francmasonii din amândouă taberele se străduiau „să-şi exprime cea mai curată dragoste frăţească"[7]). Cultivarea unor asemenea legături în timp de război între rivali nu poate să ducă decât la disoluţia puterii militare, ceea ce urmăreşte de fapt totdeauna virusul „umanitar" al francmasoneriei.

Aşadară spiritul francmasonic a prezidat la naşterea Statelor Unite cărora le-a rămas credincios până'n zilele noastre şi le-a imprimat caracterul şi ideologia sa. Astăzi Statele Unite se pot mândri de a fi ţara cu cea mai puternică organizaţie francmasonică din lume care adăposteşte aproximativ 60% din francmasoni, organizaţi în 15000 de loje. Dintre acestea singur oraşul New-York adăposteşte 1060 de loje! Aşa se şi explică faptul că'n această cea mai puternică cetadelă iudaică din lume sunt pe lângă 190 de biserici evangelice şi 430 catolice, 1000 de sinagogi! Ca termen de comparaţie ţinem să amintim aici că'n Berlin erau pe vremuri 118 loje francmasonice. Ţinând seama de numărul locuitorilor, ne-am fi aşteptat să aflăm în New-York aproximativ 250 de loje, pe când în realitate, precum am văzut, sunt de patru ori pe atâtea! Faptul acesta singur ne arată destul de clar cât de mare este puterea francmasoneriei în Statele Unite.

Aproape toţi preşedinţii de până acum ai Statelor Unite au fost francmasoni, şi anume de cei de mare grad. Astfel bunăoară au fost francmasoni: Washington, Franklin Jefferson, Monroe, Grant, Garfield, McKinley, Taft, Wilson şi amândoi Roosevelt. In puţinele cazuri în care preşedintele nu era francmason, organizaţia francmasonă a purtat de grijă să-i puie alături oameni de ai ei care să impiedice orice gest de independenţă a acestuia şi să-l facă să-şi desfăşoare activitatea potrivit vederilor „marelui zidar al tuturor lumilor". Vom reveni cu amănunte asupra acestui lucru.

Alăturea de organizaţia francmasonă Statele Unite mai adăpostesc însă şi o mulţime de alte loje, secte şi asociaţii de tot felul de natură înrudită. E adevărat că francmasoneria nu le recunoaşte ca organizaţii similare, ele joacă totuşi un rol foarte important, întrucât membrii lor sunt în mare parte francmasoni cari ocupă adesea chiar locurile de conducere în aceste asociaţii. E de sine înţeles că prin acest fapt viaţa socială din Statele Unite e pătrunsă de spirit francmasonic.

Deasupra tuturora însă troncază organizaţia francmasonică asupra căreia se cuvine să ne îndreptăm cu deosebire luarea aminte. E vorba de ordinul „Bnai Brith" (adică „Fraţii asociaţiei") care a fost întemeiat în 1843 în New-York şi şi-a propus să apere pretutindeni drepturile şi interesele iudaismului şi să combată curentele antiiudaice. Pe vremea aceea locuiau în Statele Unite circa 30000 de Jidani care se bucurau de o libertate desăvârşită. Aşadară nici numărul lor şi nici condiţiile lor de viaţă n'ar fi putut îndreptăţi înfiinţarea unei asemenea organizaţii de auto-apărare. Se pare însă că iudaismul s'a gândit încă de pe atunci să se folosească de împrejurări atât de favorabile pentru a-şi crea o organizaţie centrală care să vegheze asupra tuturor intereselor sale.

N'au trecut mai mult de 60 ani şi Bnai Brith a putut fi sărbătorit ca un ordin „de dimensiuni mondiale, în cuprinsul căruia nu mai apune soarele!" După primul război mondial, când atinsese culmea desvoltării sale, Bnai Brith era de acum răspândit în întreaga lume. Dispunând de inepuizabile mijloace bănești, camuflat cu iscusinţă ca „organizaţie monbănești, camuflat cu iscusinţă ca „organizaţie mondială de binefacere", cu scopuri perfect umanitare, Bnai Brith domină şi conduce astăzi uriaşa reţea a tot felul de organizaţii pe care le-a întins Juda asupra

[3]) Prof. Dr. von Leers: „Kräfte hinter Roosevelt", p. 8.
[4]) Prof. Dr. von Leers, op. cit., p. 9.
[5]) Peter Aldag: „Die Bedeutung der Entdeckung Amerikas für das Judentum der Welt" în „N.S.-Monatshefte", Octomvrie 1942.
[6]) Vezi Walter Freund: „Die großen Unbekannten der amerikanischen Weltpolitik."
[7]) Walter Freund, op. cit., p. 41.

Revista iudaică din Londra „Jewish Chronicle" a publicat în numărul ei 3647 din 3 Martie 1939 următoarele rânduri:

„Naţiunile nu pot să treacă peste problema iudaică. Această problemă va apare, ca şi capetele renumitei hidre, în numeroase acţiuni diplomatice şi va zădărnici orice încercare de netezire a asperităţilor internaţionale."

întregului glob pământesc şi printre care trebue să numărăm în primul rând toată francmasoneria. **Căci nu trebue să pierdem nici o clipă din vedere că cele mai înalte grade ale francmasoneriei sunt ocupate de fraţii din Bnai Brith — aşadară de personalităţi conducătoare ale iudaismului mondial — şi că aceştia au deci în mâna lor tot aparatul organizaţiei francmasonice pe care înţeleg să-l aservească în întregime intereselor lor iudaice.**

Bnai Brith e de fapt cea mai puternică şi primejdioasă organizaţie de luptă a iudaismului a cărei putere şi influenţă asupra politicei mondiale nu poate fi niciodată supraestimată. E greu să găsim cuvinte mai potrivite pentru caracterizarea acestei oculte iudaice decât cele pe care le-a folosit W. Freund, zicând că Bnai Brith e „unitatea de ură a iudaismului" care nu cunoaşte alt ţel decât pe cel de „a transforma lumea întreagă într'un balamuc jidovesc"[8]).

Organizaţia mondială a lui Bnai Brith cuprinde 17 districte. Districtele 1—7 sunt în Statele Unite, aşa încât fiecare dintre ele cuprinde aproximativ 7 state americane. Guvernatorii acestor state, cu toate aparenţele de independenţă, se bucură de mai puţine drepturi şi posibilităţi de acţiune ca preşedinţii districtelor Bnai Brith. Căci guvernatorul care s'ar încumeta să nu urmeze într'o chestiune importantă linia trasată de Bnai Brith, acela nu şi-ar putea păstra timp prea îndelungat postul.

Prima ţară de dincoace de Ocean care a avut „privilegiul" de a primi o lojă Bnai Brith, a fost Germania. Loja a fost înfiinţată în anul 1882 în Berlin, iar Germania a ocupat locul districtului 7. Până la disolvarea ei de către mişcarea naţional-socialistă, numărul lojelor Bnai Brith crescuse până la 100. Aceste loje au înţeles să se adapteze formal la împrejurările de atunci, camuflându-se în forme „patriotice", luând parte bunăoară la tot felul de ceremonii oficiale, sărbătorind cea de a 90-a zi natală a împăratului Wilhelm I-lea şi „înălţând rugi fierbinţi pentru însănătoşarea scumpului nostru moştenitor al tronului"[9]). Fraţii din Bnai Brith au ştiut să-şi camufleze cu atâta iscusinţă intenţiile, încât izbutiseră să-l înduplece până şi pe Wilhelm al II-lea să participe în persoană la inaugurarea unui nou local al lojei lor!

Impresionat de această întâmplare, Theodor Fritsch a scris la 15 Septemvrie 1912 în „Hammer" cuvintele profetice: „numărate sunt zilele acelor monarhi care se aliază cu Iudeii". Theodor Fritsch şi-a aprins atunci paie în cap cu aceste cuvinte, şase ani mai târziu însă toată lumea s'a putut convinge c'a avut dreptate.

După ce camuflarea patriotică îşi atinsese ţinta, fraţii din Bnai Brith au putut să vorbească mai pe şleau în Germania de după războiu. Astfel revista „Bnai Brith", organul lojei cu acelaş nume, a putut să facă în 1926 următoarea importantă mărturisire:

„Pretutindeni ocupă fraţii noştri funcţiuni dintre cele mai de seamă. Ordinul e mândru de faptul că membrii săi exercită în toate grupările o influenţă hotărîtoare asupra personalităţilor proeminente care au în mâna lor conducerea diverselor partide şi grupări."

Astăzi ştim prea bine cum au înţeles reprezentanţii lui Juda să infecteze toată viaţa publică a Germaniei cu spiritul lor şi s'o aservească intereselor iudaice.

Vom reveni ceva mai încolo asupra activităţii subversive pe care a desfăşurat-o Bnai Brith. Deocamdată ne mulţumim cu constatarea că'n această lojă trebue să căutăm punctul de plecare al tuturor acţiunilor întreprinse de iudaism. Metoda folosită era de a trimite înainte trupele de şoc care-i stăteau pretutindeni la dispoziţie, fără ca ea însăşi să iasă vreodată la lumina zilei. Evident că acelaş lucru e valabil şi pentru frontul iudaic mondial care a pornit din capul locului lupta împotriva Germaniei naţional-socialiste.

Inainte ca Germania să-şi fi atras duşmănia neîmpăcată a lojei Bnai Brith şi a celor ce stăteau în slujba ei, altul a fost statul asupra căruia s'au concentrat timp de decenii întregi atacurile pline de ură ale Iudeilor. Acel stat a fost Rusia ţaristă. Având o experienţă dureroasă în ce priveşte activitatea iudaică, Rusia cea de altădată s'a văzut nevoită să ia o serie întreagă de măsuri capabile să îngrădească libertatea de mişcare o Iudeilor. Prin aceste măsuri Rusia şi-a atras duşmănia de moarte a iudaismului şi numeroşii Jidani care au emigrat sub presiunea evenimentelor din Rusia în America, au contribuit în mare măsură la înăsprirea atmosferei neprielnice care o avea de acum Rusia în noul continent. Iată ce a scris bunăoară ziarul „Nowoje Wremja" într'un număr apărut în 1905, după războiul ruso-japonez: „O întreagă armată de Jidani a calomniat timp de ani de zile Rusia, a acoperit-o cu tot felul de murdării şi a trezit astfel ură şi dispreţ pentru tot ce e rusesc."[10])

După toate acestea e cu desăvârşire greşit să se vorbească despre revoluţia bolşevică din 1917 ca despre o revoluţie „rusească". E adevărat că la această revoluţie au participat şi Ruşi, dar conducerea spirituală a fost mai ales în mâni jidoveşti. Această revoluţie „rusească" a fost pusă la cale şi organizată în străinătate şi înainte de toate în USA şi finanţată de marile bănci jidoveşti din New-York. Din Amreica au fost apoi trimişi la vremea potrivită în Rusia grupe întregi de Jidani revoluţionari, pentru a lua în primire posturile ce li fuseseră rezervate de coreligionarii lor din Rusia.

Nu e de mirare că unii Jidani încearcă să conteste orice amestec al rasei lor în deslănţuirea revoluţiei roşii. Această încercare e cu atâtă mai ridicolă, cu cât alţi Jidani îşi fac un titlu de glorie din faptul de a fi participat la această revoluţie. Astfel — pe lângă numeroase alte dovezi mai e şi telegrama lui Jakob Schiff, acţionarul principal al casei bancare Kuhn, Loeb şi comp. din New-York, adresată după reuşita revoluţiei coreligionarilor săi bolşevici. In această telegramă Schiff îşi exprimă părerea de rău de a nu putea sărbători împreună libertatea dobândită în Rusia, „pentru care am luptat timp atât de îndelungat".

[8]) Walter Freund, op. cit., p. 109 şi 110.
[9]) Walter Freund, op. cit., p. 123.
[10]) Nikolaus Markow: „Der Kampf der dunklen Mächte", p. 87.

Astfel nu mai poate să încapă nici o îndoeală că bolşevismul e o chestiune pur jidovească, cu toate că exponentul său principal Stalin nu e jidan. Chiar Jidanii au ţinut să accentueze odată faptul că bolşevismul înseamnă „ceasul răsbunării iudaice asupra lumei creştine". El nu e decât realizarea unei idei cuprinse în „Protocoale" şi exprimate în următoarele cuvinte: „Pentru a-i arată lumii puterea noastră, trebue să instaurăm într'un stat o dominaţie care să îngrozească tot pământul". Astfel şi Dr. Nossig mărturiseşte în „Iudaismul integral" că „Jidani au fost aceia care i-au imprimat mişcării bolşevice caracteristica spiritului lor." Iar Henry Ford a scris în „Jidanul internaţional" următoarele cuvinte despre evenimentele din Rusia: „Ceea ce se întâmplă acum, se întâmplă cu ştiinţa şi voinţa puterilor iudaice mondiale."

In Octomvrie 1942 — cu ocazia aniversării de 25 de ani a revoluţiei roşii — Jidanii din Uniunea Sovietelor i-au înaintat lui Stalin o adresă omagială în care îl numesc „împuternicitul lui Jehova" şi „plenipotenţiarul întregii jidovimi". E de prisos să continuăm cu enumerarea dovezilor.

Cât de siguri se simţiau Jidanii pe poziţiile lor încă înainte de izbucnirea primului războiu mondial, ne arată următoarea întâmplare:

In anul 1913 tribunalul din Kiew trebuia să-l judece pe jidanul Mendel Beilis care fusese acuzat de a fi comis un omor ritual. Cu acest prilej ziarul „Hammer" (Lipsca, nr. 274 din 15 Noemvrie 1913, pag. 613), a reprodus câteva citate din ziarele jidoveşti din Viena. Iată unul din citatele acestea:

„Guvernul rus s'a hotărît să înceapă în Kiew bătălia hotărîtoare împotriva poporului iudeu. De rezultatul acestei bătălii depinde soarta — aţi crede poate că a poporului iudeu. Nu, căţuşi de puţin. Poporul iudeu e invincibil şi de aceea numai soarta Rusiei e acum în joc. Triumful guvernului rus se apropie acum de sfârşit. Pentru acest guvern nu există salvare. Insemnaţi-vă aceasta."

„Vom demonstra în Kiew întregii lumi că iudaismul nu-i permite nimănui să şuguiască cu el. Şi dacă din motive tactice iudaismul a tăinuit până acum faptul că se află în fruntea conducerii revoluţiei ruseşti, apoi acum, după începerea procesului din Kiew, nu mai avem nici un motiv să urmăm această tactică."

„Oricare va fi rezultatul acestui proces, pentru guvernul rus nu mai există nici o scăpare. Aceasta e hotărîrea iudaismului şi aşa se vor întâmpla lucrurile."[11])

Abia trecură cinci ani dela această provocătoare declaraţie şi în 1917 „voinţa poporului iudeu" a fost într'adevăr înfăptuită şi potentaţii oculţi ai lojei Bnai Brith obţinură, ca în atâtea alte cazuri, o nouă biruinţă hotărîtoare.

Să ne întoarcem însă din nou la Statele Unite! Pe lângă divergenţele de ordin economic dintre statele industriale din partea de Nord a ţării şi cele agricole din partea de Sud, printre cauzele care au dus la izbucnirea războiului de secesiune dintre Statele Unite ale Americei (1861—1865), a fost şi comerţul cu sclavi.

[11]) Nikolaus Markow, op. cit., p. 106.

Ca şi războiul pentru independenţă, aşa au găsit Jidanii şi'n acest războiu un bun prilej pentru a-şi spori averea şi puterea în stat. Statele de Sud, lipsite aproape complet de industrie, au fost nevoite să importe produse industriale de peste Ocean (cu deosebire din Anglia care sprijinea Statele de Sud în buna speranţă că va putea astfel lovi în unitatea Statelor Unite). Cum Statele de Nord se străduiau să blocheze acest import, ruperea blocadei aducea cu sine posibilităţi mari de afaceri. Apoi ca totdeauna în vremuri ca acestea, cămătăria era în plină floare, iar Jidanii au ştiut să se folosească şi de astă dată de această stare excepţională pentru a-şi realiza marile lor beneficii.

Unul dintre aceia care i-au cunoscut pe Jidani în toate maşinaţiunile lor a fost generalul partidei de Nord U. Grant care le şi interzisese Jidanilor, acestor „comisionari necinstiţi" — cum îi numea el — intrarea în zona războiului. Dar după 18 zile generalul Grant s'a văzut nevoit să revină în întregime asupra acestei hotărîri. Dar aceasta n'a fost de-ajuns, căci la sfârşitul războiului generalul Grant a fost nevoit să dea o declaraţie publică în care îşi exprima „adânca sa părere de rău asupra greşelii comise."[12]) Această întâmplare ne arată destul de lămurit care era influenţa şi puterea de care se bucurau încă de pe atunci Jidanii pe pământul nouului continent.

Războiul acesta care a fost purtat cu deosebită înverşunare de către beligeranţi, a avut drept rezultat imediat încetarea comerţului cu sclavi. Astfel Negrii care fuseseră supuşi până atunci unui tratament atât de barbar, au devenit dintr'odată cetăţeni liberi în rând cu toţi ceilalţi. Şi în loc ca această trecere dela un stadiu la celalt să se facă cu tact şi cu deplină înţelegere a situaţiei, a urmat dimpotrivă o goană nebună după voturile Negrilor. Astfel nu ne poate mira faptul că şi'n această chestiune tot Jidanii au fost aceia care au căutat să profite cât mai mult de pe urma naivităţii şi lipsei de experienţă a Negrilor. Unul dintre ei, Frank Moses, a mers până într'acolo cu propaganda lui, încât i-a îndemnat pe Negri să se dea la acte de agresiune faţă de Albi şi cu deosebire faţă de femeile acestora. Rezultatul propagandei sale a fost că numeroşi Negri s'au dedat la acte de violenţă faţă de femeile Albilor.

Ca reacţiune faţă de asemenea agresiuni a luat atunci fiinţă mult criticata asociaţie „Ku-Klux-Klan" care a izbutit să le impuie Negrilor respect, până când a decăzut şi ea în urma diverselor intrigi politice. Din acele vremuri provine şi linşarea Negrilor, această justiţie barbară căreia i-au căzut victimă mii de Negri şi care nici azi nu a încetat de fi aplicată în acest stat atât de suprasaturat de principii „umanitare".

Evident că prin agitaţia lor lipsită de scrupule Jidanii nu urmăreau altceva decât să-şi sporească puterea politică. Un om ca Frank Moses a putut astfel să ajungă prin votul Negrilor până la ocuparea postului de guvernator al statului Carolina de Sud. Iată ce ne spune istoricul american Claude G. Bowers în cartea sa „The Tragic Era" despre acest personaj:

[12]) Othmar Krainz, op. cit., p. 81.

„Decăzuse cu totul sub raportul moral. Era un jucător şi om de viaţă care se folosea de fiecare ocazie pentru a jupui poporul. ... Atât el cât şi anturajul său politic din oficiile publice erau cu desăvârşire corupţi ... Moses a fost un criminal degenerat, necinstit sub toate raporturile, care a venit dintr'odată într'o ţară unde curge lapte şi miere."[13])

Urmaşul său, guvernatorul Daniel H. Chamberlain l-a înfierat pe predecesorul său în mod public ca „pe cel mai infam caracter din câte a ruşinat şi prostituat vreodată un oficiu public."[14])

Dar acesta nu e decât unul dintre multele exemple care ne arată completa decadenţă a moralei publice din acea vreme, decadenţă determinată de către influenţa crescândă a iudaismului în afacerile publice. Astfel nu e de mirare dacă oameni de treabă care nu urmăreau altceva decât binele public, erau consternaţi şi îngreţoşaţi de această mlaştină politică. Semnificative sunt în această privinţă cuvintele pe care le-a rostit senatorul J. W. Grimes la expirarea mandatului său:

„Războiul civil a corupt totul. Numai banul hotărește toate. Mulţumesc lui Dumnezeu că caricera mea politică se termină cu începutul acestei ere corupte."[15])

E cât se poate caracteristic faptul că în acest timp de decadenţă morală puterea, influenţa şi înfumurarea iudaismului creşteau virtiginos şi anume nicăiri în aşa măsură ca'n New-York care devenise în acea nenorocită perioadă o cetate iudaică.

Măsura în care iudaismul se simţea încă de pe atunci stăpân în acel oraş rezultă mai ales din faptul că în anul 1825 el a socotit c'a sosit timpul să înfiinţeze în New-York cu mare fast un adevărat stat jidovesc[16]). Nu e de mirare că la înfiinţarea acestui stat a luat parte şi francmasoneria americană. Dar e greu să-şi ascundă cineva consternarea că şi preoţimea creştină a luat parte la festivităţile de inaugurare a acestui stat jidovesc, festivităţi care n'au avut loc într'o sinagogă, cum s'ar fi cuvenit, ci într'o biserică creştină!

In acel an numărul Jidanilor din USA era de cel mult 10000 de capete. E nevoe de un tupeu specific jidovesc de a voi să înfiinţezi cu un număr atât de mic de coreligionari un stat propriu într'un stat în care ai venit ca oaspe. Tuturor celorlalte grupe etnice li se pretinde — ca ceva de sine înţeles — să renunţe la toate caracteristicile şi legăturile lor naţionale şi să se contopească cât mai desăvârşit şi cât mai curând în aluatul comun al unui americanism universalist. Pentru toate acele grupe etnice nu există un reproş mai grav ca cel de a nu se fi „americanizat" îndeajuns. Numai Jidanul face o excepţie. Numai lui i se permite să-şi manifeste pretenţii pe care dacă le-ar ridica alţii cu mult mai numeroşi decât ei, ar trezi o furtună de indignare împotriva lor. Acest exemplu poate să-l trezească şi pe cel ce încă tot nu s'a dumirit ce ţeluri urmăresc Jidanii cu tendinţele lor de emancipare.

E adevărat că faimosul stat jidovesc din 1825 n'a avut o viaţă prea îndelungată. Scurt timp după înfiinţare a şi fost disolvat de însişi conducătorii iudaismului cu motivarea destul de semnificativă că un stat iudeu nu poate lua fiinţă decât numai în Palestina. Iată aşadară de când a început să-i preocupe pe Jidani problema Palestinei, înainte de a deveni în 1917 preocuparea principală a iudaismului de pretutindeni. După cum se ştie, pretenţia iudaismului a şi fost satisfăcută prin declaraţia Balfour prin care guvernul britanic se obliga să ia asupra-şi înfiinţarea „unei patrii iudaice în Palestina".

Se ştie că guvernul britanic s'a hotărît să facă această declaraţie în timpul celei mai mari crize, provocate de intervenţia submarinelor germane. Cu luarea asupra — şi a acestei dificile obligaţii, guvernul britanic a obţinut în acele zile critice aderarea la războiul său a întregului iudaism şi înainte de toate a celui american, iar prin mijlocirea acestuia — intrarea Americei în războiu. Astfel s'a întâmplat ceea ce a prevăzut Theodor Herzl în scrisoarea ce a scris-o în anul 1902 ministrului englez Lord Landsdowne:

„... Dintr'o lovitură Anglia poate să câştige 10 milioane de supuşi anonimi dar credincioşi ... Aceştia toţi se vor pune la un semn dat în serviciul naţiunii generoase care-i oferă un ajutor de mult dorit. Anglia va primi 10 milioane de agenţi şi propagatori ai cauzei sale. Fie ca poporul englez să-şi dea seama cât de important este să câştige pentru sine simpatiile şi concursul poporului iudeu!"[17])

Iată că guvernul englez a recunoscut această importanţă şi de aceea nici n'a stat la îndoeală de a dispune cu această ocazie de o ţară care nici nu-i aparţinea — adică de Palestina — şi asupra căreia încheiase până atunci alte două convenţii, şi anume totdeauna cu înşelarea primului partner! Dar se ştie că diplomaţia engleză nu se dă niciodată la o parte de la fapte de acestea, atunci când e vorba să poată trage foloase din ele.

Unul dintre autorii declaraţiei Balfour a fost cunoscutul şef sionist Chaim Weizmann. Născut în părţile orientale ale Europei, a studiat chimia în Germania şi a ocupat în timpul primului războiu mondial un loc de conducere în industria de războiu a Angliei. Prin activitatea sa neobosită, a izbutit să facă din problema sionistă care nu avea la început decât un număr mic de aderenţi, o problemă de prestigiu a întregului iudaism mondial. Weizmann aparţine în tot cazul grupului care a determinat guvernul britanic să-şi însuşească rezolvarea problemei palestiniene prin declaraţia Balfour. E adevărat că guvernul britanic şi-a însuşit această problemă abia după ce eşuaseră toate celelalte încercări de a determina intrarea Statelor Unite în războiu. E de remarcat că textul declaraţiei britanice a fost mai întâi prezintat unor reprezentanţi de vază ai iudaismului, înainte de a fi fost adresat oficial „baronului" Lionel Walter Rothschild, unul dintre cei mai mari din seminţia lui Israel, şi apoi dat publicităţii.

Iudaismul mondial a văzut în declaraţia Balfour o mare biruinţă. Efectul pe care l-a produs îl putem constata dintr'o circulară confidenţială iudaică de după războiu, publicată de W. Freund, în care putem citi aceste cuvinte:

„... Unul dintre evenimentele cu adevărat mari care s'au produs în timpul războiului mondial, a fost cucerirea Ierusalimului de către Marea Britanie. Acest eveniment excepţional a produs o schimbare radicală în situaţia de atunci şi a influenţat profund perspectiva religioasă a copiilor lui Israel. Lumea creştină nu poate încă înţelege ce s'a întâmplat şi nu cunoaşte încă preocupările profunde ale sufletului iudaic."[18])

Din păcate lucrul acesta nu e singurul pe care lumea creştină încă nu l-a înţeles, deşi au existat în toate timpurile bărbaţi de seamă care au sunat alarma, străduindu-se să-i deschidă ochii asupra marilor primejdii care o ameninţă. **Ignoranţa şi indiferenţa ei exasperantă au fost întotdeauna cei mai buni aliaţi ai iudaismului şi cel mai eficace mijloc pentru înfăptuirea ţelurilor de dominaţie mondială ale acestuia.** (Serviciul Mondial)

[13]) Othmar Krainz, op. cit., p. 89.
[14]) Othmar Krainz, op. cit., p. 99.
[15]) Othmar Krainz, op. cit., p. 102.
[16]) Walter Freund, op. cit., p. 394—395.
[17]) Vezi „Welt-Dienst" din 1 Noemvrie 1938.
[18]) Walter Freund, op. cit., p. 399.

Jidanii în Maramureş

Ne-a căzut dăunăzi în mână broşura lui Tiberiu Morariu: „Noui contribuţiuni la păstoritul Evreilor maramureşeni." (Tip. Vestemean, Sibiu, 1934) şi neam adus aminte de o excursie pe care o făcusem acum câţiva ani în ţara de baştină a descălecătorilor Moldovei. Străbătusem pe jos, în neuitată tovărăşie, valea Vişăului şi a Izei şi e greu să găsim cuvinte pentru a descrie halul de înstrăinare în care am găsit nu numai târgurile, dar şi mândrele noastre sate maramureşene. Borşa viermuia de Jidovi. Uliţa principală şi tot centrul târgului era un viespar jidovesc. Biserica creştină se sufoca într'o uliţă lăturalnică între case jidoveşti, iar preotul se odihnea pe lespedea unei prăvălii jidoveşti şi privea cu ochi înstrăinaţi la viermina din jur. Ajunsese cu biserica lui cu tot un străin în ţară străină. Prin sate acelaş aspect. Centrul ocupat de Jidani graşi şi voioşi. Pretutindeni pusderie de copii cu perciuni şi îmbrăcaţi în caftane, sinagogi, şcoli jidoveşti, vorbă jidovească, cântări jidovesti, zgomot şi obrăznicie jidovească — ţară jidovească! Citisem adesea despre cotropirea iudaică a Maramureşului, dar abia la faţa locului ne-am dat seama de imensitatea dezastrului.

Şi când te gândeşti că pe la 1780 nu se găsea nici picior de Jidan în Maramures; încă „fugeau de munţii îngrozitori".[1])

Abia la 1818 îşi fac apariţia primii Jidani care vin din Galiţia ca negustori şi crâşmari. De atunci s'a revărsat puhoiul jidovesc asupra Maramureşului şi l-a cotropit ca pe nici o altă regiune a ţării. Astfel după o evaluare făcută de N. Popp[2]), la 1936 se aflau în Maramureş la aproximativ o jumătăte de milion de suflete, 61,14% Români, 17,57% Jidani şi 20,79% alţii. In ce priveşte cele două oraşe de reşedinţă ale Maramureşului, acelaş autor ne dă următoarele cifre: în Sighet: din 30.549, erau 27% Români, 56% Jidani, şi 17% alţii; în Satu Mare: din 57,829 erau 20% Români, 69% Jidani şi 11% alţii.

Orice Român adevărat care citeşte cu atenţie aceste cifre, nu poate să nu se încrânceneze şi să nu se gândească cu adâncă cutremurare la viitorul ţării sale.

Ca să ne întoarcem la lucrarea lui Tiberiu Morariu, vom spune că broşura aceasta ne aduce o foarte interesantă şi edificatoare contribuţie la cunoaşterea problemei jidoveşti în aspectul pe care-l are în Maramureş. Autorul ne arată că prin sec. al 14-la şi 15-lea marile proprietăţi aparţineau Românilor nobili care le primiseră drept recompensă pentru deosebite merite militare. Iată însă că începând cu mijlocul secolului trecut, când Jidanii împânziseră de acum văile maramureşene, proprietarii de moşii încep să se îndatoreze tot mai mult la Evrei pentru diferite mărfuri şi mai ales pentru rachiu. Datoria crescând mereu, se întâmpla nu arareori că la scadenţă Românul nu putea să şi-o achite şi Evreul punea sechestru pe averea lui „care de cele mai multe ori ajungea în scurt timp în posesiunea acestuia".[3])

Primele dovezi de cumpărări de moşii de către Jidani le aflăm prin 1884. Dela această dată se accentuiază tot mai mult tendinţa Jidanilor de a acapara bunurile populaţiei băştinaşe. „După ce pun stăpânire pe marea majoritate a munţilor, ei încep să liciteze casele Românilor îndatoraţi, scoţându-i din locuinţe."[4]) In felul acesta Jidanii ajung să ocupe centrul târgurilor şi al satelor, iar Românii piercându-şi gospodăriile sunt împinşi la periferie, unde trăiesc în case sărăcăcioase şi ajung slugi la Jidani.

Dar Jidanii nu s'au mulţumit numai cu cucerirea comerţului, munţilor şi caselor româneşti. Ei au început să se strecoare cu dibăcie până şi'n viaţa pastorală a Românilor, care a constituit în tot trecutul sbuciumat al acestui popor tăria şi rezistenţa împotriva tuturor cotropitorilor. **Astfel ei au ajuns să se înstăpânească şi'n stânile Românilor, unde ocupă locul bacilor, lăsând ca munca propriu zisă s'o săvârşească Românii.**

Interesantă e constatarea autorului că intelectualii români n'au rămas indiferenţi faţă de acest dezastru, ci au căutat să reacţioneze prin „înfiinţarea de bănci populare care aveau de scop să ajute populaţia săracă. Evreii, văzându-se ameninţaţi în interesele lor de îmbogăţire, recurg la orice mijloace pentru a înlătura piedicile care încep să li se pună, iar când nu reuşesc recurg la suprimarea conducătorilor români, cum s'a întâmplat înainte de războiul mondial cu un judecător şi cu notarul comunei Borşa, cari din cauza înfiinţării de bănci populare româneşti au fost

[1]) Bogdan-Duică, G.: Românii şi Ovreii, Bucureşti, 1913, p. 121.; citat după Popp, Nicolae: Considerăţiuni etno-demografice asupra populaţiei Românici, p. 125, Rânduiala, II, 3.
[2]) Popp, Nicolae, op. cit., p. 109.
[3]) Popp, Nicolae, op. cit., p. 116.
[4]) Morariu, Tiberiu: Noui contribuţiuni la păstoritul Evreilor maramureşeni. Tip. Vestemean, Sibiu, 1934, p. 1—5.

omoriţi de către Evrei. In felul acesta Evreii ajung stăpâni aproape a tuturor munţilor maramureşeni."[6])

Aşadară pentru a ajunge în stăpânirea bunurilor româneşti, Jidanii s'au folosit mai întâi de otrava rachiului şi de toate celelalte vicleşuguri specifice rasei lor, pentru ca apoi, când a început să li se opună o rezistenţă organizată şi serioasă, să recurgă până şi la asasinarea celor ce se opuneau tendinţelor lor de acaparare!

Firea prin excelenţă exploatatoare a Jidanului a fost de altmintrelea remarcată până şi de filo-semiţi notorii, cum a fost bunăoară Englezul John Paget care scria la 1845: „Sobald er (evreul) die Niederlassung in einem Dorfe erlaubt bekommt, werden die Bauern arm" („Imediat ce i se încuviinţează unui Evreu să se aşeze într'un sat, sărăcesc ţăranii.")[6]) Iar Francezul A. de Gerando, cunoscut pentru ideile sale liberale, făcea cinci ani mai târziu următoarea observaţie: „Très unis entre eux, ils (Evreii) ne se font pas scrupule de faire peser une sorte de despotisme sur le paysan qu'il regardent comme une chose à exploiter" („Foarte solidari între ei, Evreii iau fără scrupule o atitudine despotică faţă de ţărani în care nu văd decât un obiect bun de exploatat.")[6]

Dar şi poporul român şi-a mărturisit amărăciunea de a se vedea cotropit de o naţie atât de hrăpăreaţă şi primejdioasă, după cum ne arată aceste versuri culese dela Moţii bihoreni:

„.... Iancule, poartă-te bine,
Că urlă Jidovii la tine.
— Las'să urle cât de mulţi
C'au să'ncapă pe sub munţi."[7])

(Serviciul Mondial)

[6]) Paget, John: Ungarn und Siebenbürgen, Leipzig 1845.

[6]) Gerando, de A.: La Transylvanie et ses habitants. Paris 1850.

[7]) Popp, Nicolae, op. cit., p. 126.

Contribuţia Jidanului Jakob Schiff la organizarea şi finanţarea revoluţiei bolşevice

Intocmai ca'n plutocraţia engleză şi'n imperialismul Statelor Unite, aşa şi'n spatele bolşevismului stă iudaismul mondial. Aşa se explică faptul că iudaismul mondial a reuşit să împingă în războiu aceste forţe politice, în aparenţă complet divergente, împotriva Germaniei naţional-socialiste şi aliaţilor ei, cu scopul evident de a înlătura antiiudaismul şi de a introna în lume dominaţia jidovească. Alături de Statele Unite şi Uniunea Sovietelor, Anglia a fost un factor politic de mare însemnătate în acest joc al iudaismului şi a servit ca instrument pentru ajungerea ţelurilor ascunse ale acestuia.

E astăzi un lucru pe deplin dovedit că revoluţia bolşevică din Rusia nu s'a născut din necesităţi interne ale acestei ţări, ci a fost organizată în mod sistematic de Jidani şi finanţată de înalta finanţă jidovească din Statele Unite. Intre Wallstreet din New-York, sediul înaltei finanţe iudeo-americane, şi bolşevismul jidovesc din Uniunea Sovietelor există legături precise care dovedesc dependenţa Uniunii Sovietelor de înalta finanţă iudeo-americană. Astfel se ştie că unul dintre principalii susţinători ai revoluţiei bolşevice din Uniunea Sovietelor a fost multimilionarul american Jakob Schiff.

Jakob Henry Schiff s'a născut la Francfurt pe Main în anul 1847. In anul 1863 a emigrat în Statele Unite şi a fost mai întâi funcţionar de bancă. Mai târziu întemeie o bancă proprie şi deveni în câteva decenii unul dintre conducătorii înaltei finanţe americane. Principala sa activitate a fost finanţarea societăţilor de cale ferată.

In Germania Schiff activa în casa Rothschild. La New-York se căsători cu fiica bancherului jidan Loeb. Acolo începu să stringă, într'un consorţiu internaţional, diferitele bănci jidoveşti ca de pildă banca Speyer şi Comp., Seligmann şi Comp., etc. In cele din urmă Schiff ajunsese directorul cunoscutei bănci iudeo-americane Kuhn, Loeb şi Comp. Acum începu Jakob Schiff, prin trucuri rafinate şi specific jidoveşti, să pună stăpânire pe reţeaua de căi ferate a Statelor Unite. Se întâmplă într'un rând o catastrofă de cale ferată în Statele Unite, în care fură ucişi mai mulţi călători. Marile ziare americane publicară cu acel prilej o mulţime de articole şi proteste împotriva mai multor societăţi de cale ferată. Protestele acestea culminau în acuzări grave împotriva proprietarilor acelor căi ferate şi cereau deposedarea lor, deoarece neglijaseră se ia măsuri de siguranţă pe liniile lor. Călătorii refuzară să mai întrebuinţeze liniile respective, acţiunile scăzură, iar încercările de a da în judecată pe denunţători rămaseră fără rezultat.

Opinia publică nu bănuia că atacurile masive împotriva societăţilor de cale ferată plecau dela un singur om, care singur determinase această abilă panică. Acel om nu era altul decât Jidanul Jakob Schiff care urmărea prin aceasta să pună mâna pe reţeaua de căi ferate americană. La sfârşitul anului 1903 Jakob Schiff reuşi de fapt să intre în stăpânirea societăţilor falimentare şi să controleze o reţea de 21 300 mile. Intreaga campanie durase zece luni şi costase 400 000 de dolari. In anul 1910 Jakob Schiff putea să anunţe că liniile ferate controlate de dânsul dăduseră în şase ani un câştig de 500 milioane dolari.

Jakob Schiff deveni astfel cu vremea proprietarul a numeroase societăţi de cale ferată şi bănci ca de pildă: Union Pacific, Baltimore, Ohio, Western Telegraf Co, National Bank of Commerce, National City Bank, Morton Trust Bank, Columbia Bank, etc.

Acest Jakob Schiff întrebuinţă apoi o parte din averea sa pentru subvenţionarea revoluţiei bolşevice din Rusia care avea să aducă această ţară în mâinile Jidanilor. El întemeie în Statele Unite şcoli pentru instruirea agenţilor revoluţionari, în care aceştia erau introduşi în sistemul

socialismului revoluţionar de către tot felul de Jidani sau oameni care stăteau sub influenţa acestora. Agenţii revoluţionari pregătiţi în felul acesta erau apoi trimişi ca propagandişti în Rusia. Astfel e un fapt pe deplin dovedit că începând din anul 1890 au sosit în Rusia o serie întreagă de Jidani instruiţi în şcolile revoluţionare ale lui Schiff.

Apoi tot Jakob Schiff a fost acela care a dat ordine secrete în ceea ce priveşte deslănţuirea revoluţiei bolşevice din Rusia.

Ziarul „Das freie Wort" („Cuvântul liber") care apărea înainte de războiu în Strassburg a făcut, în numărul său din 1 Martie 1938, interesante precizări în ceea ce priveşte rolul pe care l-a jucat Jidanul Schiff în deslănţuirea revoluţiei din anul 1905.

Ziarul acesta constată că acţiunea revoluţionară a lui Jakob Schiff a fost precisă şi persistentă. In timpul războiului ruso-japonez, prizonierii ruşi din lagărele japoneze erau vizitaţi de agenţii lui Schiff şi familiarizaţi cu ideile revoluţionare. Când se întoarseră în Rusia, aceşti prizonieri deveniră cei mai buni aghiotanţi ai conducătorilor bolşevici.

In anul 1905 Rusia a fost nevoită să ceară încheierea păcii. Ea primi oferta de mijlocire a preşedintelui de atunci a Statelor Unite, Theodore Roosevelt. Ţarul trimise în Statele Unite ca împuternicit extraordinar pe contele Witte. In memoriile sale (pag. 394—395) contele Witte — care era căsătorit cu o jidaucă — descrie această călătorie. Când ajunse la Portsmouth, fu surprins să găsească acolo ca delegaţi americani pe Jidanii Jakob Schiff şi Adolf Kraus, care fusese numit tocmai atunci preşedinte al ordinului jidovesc Bnai Brith. Aceşti doi Jidani îi declarară pe faţă contelui Witte că tulburările din Rusia vor înceta imediat, dacă se va acorda deplină egalitate de drepturi Jidanilor.

Lucrul acesta arată lămurit că părinţii spirituali ai desordinelor revoluţionare din Rusia erau Jidanul Jakob Schiff şi acoliţii săi jidoveşti. Când convorbirile dintre Witte şi Jidanii Schiff şi Kraus ajunseseră la un punct mort, în ceea ce priveşte egalitatea de drepturi a Jidanilor din Rusia, Jidanul Adolf Kraus se exprimă în mod ameninţător într'o adunare a ordinului Bnai Brith, după cum urmează:

„Dacă ţarul refuză să dea poporului nostru drepturi depline, atunci vom deslănţui în Rusia revoluţia şi vom instaura republica, iar ea ne va acorda drepturile cerute."

Lucrurile acestea se petreceau în anul 1905.

„Lexiconul jidovesc" scrie la pag. 206 următoarele despre Jakob Schiff:

„Prin influenţa sa a fost obţinută denunţarea tratatului de comerţ ruso-american, drept răspuns la persecuţiile Jidanilor din Rusia."

Vedem aşadară că Jakob Schiff se folosea de orice prilej binevenit pentru a lovi în interesele statului rus şi a lua apărarea coreligionarilor săi din Rusia.

Tot Jakob Schiff a fost acela care a organizat şi finanţat revoluţia bolşevică din 1917. Incă din primăvara anului 1917, el ceruse Jidanului Trotzky-Bronstein să deslănţuie revoluţia în Rusia. Jakob Schiff declară de altminterlea şi în mod public că reuşita revoluţiei din Rusia se datoreşte numai sprijinului său financiar.

Ziarul „Frankfurter Volksblatt" din 16 Martie 1943 reproduce următoarele date din „The Jewish Encyclopedia" din New-York, privitoare la rolul lui Jakob Schiff la deslănţuirea revoluţiei bolşevice:

„El dădu tot sprijinul său chiar şi Sovietelor. Făcu aceasta pentru a împiedeca revenirea vechiului regim şi pentru că prevedea astfel pentru Jidani o soartă mai bună."

Vedem aşadară că revoluţia bolşevică nu s'a născut din necesităţi interne, ci că a fost organizată în mod sistematic de către Jidani şi finanţată de înalta finanţă jidovească a Statelor Unite. Aceleaşi forţe jidoveşti conduc astăzi atât politica anicapitalistei Uniuni Sovietice, cât şi pe cea a plutocraţiei engleze şi a Statelor Unite. Iudaismul a reuşit să creeze astfel o solidaritate între aceste forţe, animate în aparenţă de concepţii complet divergente, şi să le îndrepte împotriva Germaniei antiiudaice şi aliaţilor acesteia, pentru a înlătura astfel antiiudaismul mondial şi a introna dominaţia sa mondială. Sământa aruncată de Jidanul Jakob Schiff, mort în anul 1920, a încolţit şi a dat roade. (Serviciul Mondial)

Churchill despre rolul Jidanilor ca instigatori de revoluţii

„Serviciul Mondial" a enumerat în numărul său trecut câteva exemple care arată că Churchill e complet identificat în ce priveşte caracterul bolşevismului iudaic. Churchill ştie prea bine că bolşevismul e o întocmire iudaică. Această rezultă din propriile sale cuvinte rostite la diferite ocazii. Dar Churchill cunoaşte prea bine şi rolul pe care l-au jucat Jidanii întotdeauna ca instigatori de revoluţii şi conspiratori împotriva ordinei în stat.

In Mai 1920 a publicat Churchill în ziarul londonez „Sunday Herald" un articol în care putem citi printre altele următoarele rânduri:

„Mişcarea revoluţionară nu este ceva nou pentru Jidani. O putem urmări dela Spartakus Weisshaupt până la Karl Marx, apoi până la Trotzky în Uniunea Sovietelor, Rosa Luxempurg în Germania, Bela Khun în Ungaria şi Emma Goldmann în USA.

E vorba aici de o conspiraţie universală, nutrită de instincte josnice şi intenţii abjecte, cu scopul de a distruge civilizaţia actuală şi de a o înlocui cu o egalitate irealizabilă şi absurdă.

Din păcate această conspiraţie prinde pretutindeni rădăcini! După cum ne-a arătat de curând Mme. Webster cu talentul ei consacrat, o conspiraţie ca aceasta a jucat un rol remarcabil şi'n revoluţia franceză. Pe lângă aceasta ea a stat la rădăcina tuturor mişcărilor revoluţionare ale secolului al 19-lea. Şi tot ea a aţâţat acea bandă de indivizi care formează drojdia societăţii în toate marile oraşe ale Europei şi Americei, ca să se repadă asupra poporului rus şi să devină astfel stăpânii absoluţi ai acestui mare imperiu.

N'am intenţia să arăt rolul pe care l-au jucat Judeii la deslănţuirea revoluţiilor ruseşti şi a bolşe-

„Solidari între ei, înţelegându-se şi contractând într'o limbă neînţeleasă pentru poporul nostru, judecându-şi conflictele înaintea rabinilor, au format o naţie în naţie, un stat în stat şi un stat duşman existenţei noastre, având în vedere ruina şi pierderea populaţiunilor noastre."

M. Eminescu, Economia politică şi Evreii, 1881.

vismului, dar pot afirma în cunoştinţă de cauză că acel rol a fost covârşitor. El a fost mai important decât toţi ceilalţi factori care au intrat în joc, căci în afară de Lenin, toţi ceilalţi şefi bolşevici au fost Jidani.

Jidanii, şi în anumite cazuri Jidancele, au avut un rol precumpănitor la organizarea teroarei care a pustiit această nenorocită ţară. Tot Jidani au fost aceia care izbutiseră să instaureze un regim de groază şi teroare şi'n Ungaria. Ei izbutiră la vremea sa să instaureze un regim ca acesta şi'n Germania, cu deosebire în Bavaria, într'un timp când slăbiciunea lăuntrică a Germaniei îi permisese bolşevismului să se instaleze la ea acasă.

Da, nu încape nici o îndoeală, aşa este: În toate ţările amintite aici numele Jidanilor revoluţionari se înşirue unul după altul în serii.

Dacă ţinem însă seama de numărul Jidanilor care au deslănţuit şi au luat parte activă la această mişcare revoluţionară, atunci stupefacţia noastră nu are margini!"

Aşa scria Churchill încă în anul 1920 despre rolul pe care l-au jucat Jidanii ca instigatori de revoluţii şi înainte mergători ai bolşevismului! Astăzi acelaş Churchill încheie tratate de alianţă cu iudaismul internaţional şi bolşevismul iudaic. Aceste tratate nu constitue numai o trădare ruşinoasă faţă de Europa, ci vor aduce după sine în mod fatal — în cazul unei biruinţi a Aliaţilor — şi totala bolşevizare a Angliei şi a întregului Imperiu Britanic. Astfel ne apare ca foarte îndreptăţită întrebarea: de ce a încheiat Churchill un asemenea tratat, de rezultatele desastruoase ale căruia şi-a dat bine seama — după cum rezultă din cele publicate mai sus? Răspunsul este unul singur: In ura sa neînfrânată împotriva naţional-socialismului şi fascismului, Churchill a pierdut orice măsură. Nimicirea naţional-socialismului şi fascismului a devenit pentru el o idee fixă. Cu răbdarea şi tenacitatea cu care-şi urmăreşte un bolnav ideile sale fixe, îşi urmăreşte şi Churchill planul de distrugere. Biruinţele strălucite ale Puterilor Axei au fóst în măsură să-l deruteze chiar şi pe acest fanatic. Pentru a încerca totuşi să-şi atingă ţinta urmărită, adică distrugerea Germaniei naţional-socialiste, Churchill nu s'a dat înapoi de a se alia chiar şi cu dracul iudeo-bolşevic. Deviza lui Churchill este: Puterile Axei trebue nimicite, chiar dacă odată cu nimicirea lor s'ar prăbuşi în ruină toată lumea, incluziv Imperiul Britanic!

Armata germană şi aliaţii acesteia vor zădărnici însă planurile absurde ale acestui fanatic şi vor salva astfel continentul european, ameninţat astăzi în existenţa sa de un prim-ministru conservator britanic şi de aliaţii săi iudeo-bolşevici. (Serviciul Mondial)

Aviz

Aducem la cunoştinţa cetitorilor noştri că a apărut

Tabla de materii a "Serviciului Mondial"

pentru anul 1942. E tipărită în limba germană în 20 de pagini şi costă 1 marcă. Comenzile sunt a se adresa până la data de 31 Iulie 1943 către

„Welt-Dienst", Frankfurt am Main
Postschließfach Nr. 600

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M. Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40705, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

1.13148/20.08.84